

Naše Beseda

Přá tímto ohlavením otiskneme vaše dopisy slusného obsahu. Musí však být prosty všeho obchodního oznamování, jakož i osobních narážek a vědy plným jménem podepsány. Aby se předešlo možným mylkům, musí dopisy být zřetelně a hlavně pouze na jedné stránce každého listu psány. Jinak zodpovědnost za správné otiskání na sobě nesebeme; závod vůbec za dopisy není zodpovědným.

HAYES CENTER, NEB. — Ctěná redakce "Pokroku"! Posílám na milý nám časopis předplatné a zároveň \$1.00 pro České Národní Sdružení. Srdečně zdravím vás
Frank Tábor st.

NEW PRAGUE, MINN. — Ct. redakce! Přijměte nejprve srdečný pozdrav a zároveň dovolím si vám sdělit, že nám "Pokrok" správně dochází a vůbec jsem s ním velmi spokojen a proto také ochotně posílám nyní na časopis ten předplatné. Mimo to přikládám též \$1.00 Českému Národnímu Sdružení. V úctě znamenám se
Nicholas Březina.

ABBOTT, COLO. — Ct. vydavatelstvo "Pokroku"! Přiznávám, že jsem se poněkud opozdil s předplatným; musíte mi však promiout, neboť jsem byl doma. S předplatným zároveň posílám \$1 pro válku trpící krajanů. S pozdravem a v úctě zůstávám váš
Matěj Král.

WOLF POINT, MONT. — Ctěná vydavatelé "Pokroku"! Přichází opět čas, bych si obnovil předplatné na oblíbený Pokrok, jakož i pro Jana Dvořáka. Mimo to přikládám \$1.00 pro České Národní Sdružení. Počasí měli jsme zde dosti hezké až do 30. ledna, však únor začal nám jaksi zúrivo, neboť až po tři noci topičem ukazoval zde 40 stupňů pod nulou. Bude-li to však trvat takto dle, dobytek značně utrpí, zvláště který se musí sám venku žít. Srdečně vás zdravím a přeji vám hodně nových předplatitelů. Pokrok jest skutečně pěkný časopis a neměl by chybět v žádné české domácnosti. V úctě
Josef Pápal.

GLENDIVE, MONT. — Ctěná redakce! Letošní zimu máme zde dosti tuhou. Dne 30. ledna t. r. jsem zde v Montané za šest let zazřel jeden z největších blizzardů. Přes to ale jsem toho mluvil, že zde nejsou takové zimy, jako například v No. Dakotě, kde jsem prodělal dvě zimy, hned ale tu prou byl bych tam zmrzl, neměl totiž věrného koně, který mne domů dopravil. Poslední úroda v zdejším okolí byla celkem dobrá a ceny též, tak že farmáři jsou spokojeni — a to už něco znamená. Chej se též poněkud zmírnit o zdejším krajíně. Před osmi lety ještě zřívá ovce pustá tato krajina nebyla plná. Strýček Sam rozhodl se však osadit západ a za tou příčinou domovním nabízel 320 akrů pozemku. V roce 1910 dostal jsem též příležitost zde si zabrat domovinu, neboť byli zde již usídlení krajané a kdybych tehdy byl jednoho z nich poslechl, mohl jsem být na tom lepším, nežli dnešní doby jsem. Co však chtějí měniť žert — utvořil se tehdy český kolonizační klub. — V jistém hospodářském liště vedena samá chývala o tom zraženém ráji v Oregonu, kde za pět let bude stát akr \$500. Pro rány, Frieku, nyní ale jest a to hezký rychek, aby se též na tebe dostalo. A tak již 10. března 1910 jsem Dakotu opustil a odebral se na místo určení. — Hlásím se o pozemek — asi 80 akrů. Tak už nemáme, leda až na toto místo — 40 akrů na suchu a 40 akrů v jezeře! A už to bylo moje. Hned jsem postavil obydlí, koupil koně a nářadí. Bylo 20. dubna, přes to ale všude sněhu dost a při tom zima. Však ani 15. května nebylo žádné známky po jaru. A tu nahlédl jsem, že to není krajina pro vypěstování zahrady, k tomu ta velká místa vymrzlé alfalfy mne konečně přimělo, že jsem již 19. května krajinu opustil v domnění, že všude jinde udělám lépe. Chlěl jsem se vyoprádat dle chvalopěvu známého již listu, však ani to nešlo — pak ale jsem si přál mít v dosahu onoho českého redaktora. Důvěřivost moje přivedla mi tehdy ztrátu v ohnusu \$1.100. Po smutné zkušenosti zabral jsem si zde domovinu, a už po šestiletém pobytě dovolím si podat zprávu, žeho

jsem se domohl. Moje domovinu o 240 akrech nuluže se dvě míle od okresního sídla; 50 akrů mohou vzdělávat, kdežto ostatní pozemek poskytuje dobrý past. Vše cením si nojméně na \$3000; farmářské moje zařízení přineslo by v prodejě kolem \$700 a možná že ještě více. Mimo to mám celou úrodu, v ceně asi \$800, doma a k tomu \$300 na hotovost, tak že jsem za těch šest let udělal asi \$1,800 — z těch \$450, jež mně zbyly a při tom po zbyl jsem ještě prvého starého svého potahu. Nicméně na ten blůdný zážitek jsem úplně spokojen, ať kolik nikterak se nemohu ubrániti myšlence, kde bych dnes mohl být, kdybych jen byl výzvy tehdy onoho krajanu uposlechl. Mohl jsem totiž vlastnit pěknou o 320 akrech domovinu a k tomu mít \$1,500 do začátku. Ten krajan však nechtěl, jako onen nejstarší hospodářský časopis se svým smutně proslulým redaktorem, který ostatně byl nástrojem jiných; psal jednoduše — přijed, ostatně dalo by se psát hodně o tom podařeném kolonizačním sdružení a založení tehdy té osady v Oregonu. Jest mým přáním, kdyby mi některý z tamišských krajanů vyfířil, jakého asi úspěchu se tam dočkali. Budíž též vzato na vědomí, že úmyslem mým není jiné krajiny hanět, anebo krajanům škodit, poněvadž člověk se může všude dočkat úspěchu. — Příloženě posílám \$1.50 na České Národní Sdružení; zároveň nemohu opomenout, abych nedeřil, že se mně "Denní a Nedělní Pokrok" velice líbí a přeji mu hodně podpory a nových předplatitelů, neboť právem si přízně zaslouží. Zde není Čechů, a ať velmi rád, nemohu žádných odběratelů získati. Se srdečným pozdravem znamenám se
Fred Dvořák.

MALIN, ORE. 5. února 1917. — Ctěná redakce "Pokroku"! Prosim vyveřejněte těchto pár řádků z tohoto českého zákoutí. Letošní zimu tu máme hodně citlivou. — Hned před novým rokem nám tu napadl sněh a od té doby ještě nerozál. Zimu jsme tu měli až 16 st. pod bodem mrazu; jiné zimy tu sněh neleží déle nežli 2 až 3 dni, protož seno zde stoupu v ceně a prodává se vojáčekové za \$12.50 až \$15 tona. Od posledního mého dojezdu do tohoto listu jsem dostal několik dopisů stranu zdejších zavodňovaných pozemků, které budou otevřeny na domoviny tohoto jara. Pozemky tyto po většině jsou rovné s malým a místy větším spádem, které se ale lehece připraví ku zavodňování a pěstuje se zde všeho druhu drobné obilí, však nejlépe se tu vyplácí vojáček a také má nejlepší odbyt. Úřední zprávy o zabráně zmíněných pozemků mohou si členáři tohoto časopisu přečísti v nedělním čísle "Pokroku" ze dne 18. února, anebo v týdenním vydání "Pokroku" ze dne 21. února 1917. Končím s přáním úmora zdaru etěm/roslak a s čtenářům tohoto listu, znamenu se
Karel Vavříčka.

GROVER, COLO. dne 10. února 1917. — Ctěná redakce "Pokroku"! Dovolte bych vysvětlil moji obhlásku ve vašem listě. Nemám žádný jiný účel, než upozornit na tuto akru domoviny, za obvyčejný poplatek v kterémkoliv státě, musel to ale být pozemek bez lesa, hodil se jen na pastvy a pěstování plnin. Jelikož ve východním Colorado už nic není, neboť tam zabrali i kopec, rokle a jen tu a tam zbývá písek. Chlěl jsem upozornit na severozápadní distrikt Greenwood, kde je ještě pět milionů akrů pozemku k zabráně. Jest to kraj velmi rozmanitý — kopec, údolí, ale též roviny a mozi vřehy široká údolí; není to síce jako ve východní Nebrasee, ale kdo umí tvořit z pustiny ráj, tak se též může ze země zasobit, neb udělat domov; ovšem, kdo má dost peněz, udělá ho dříve a i tu někomu to trvá déle. Kdo však umí farmářit na suchu, dělá též peníze, jestli si totiž drží dobytek. Je tam jezero a dráha Mofet vede až do Oraig, okres Mofet. V dráhy města a pobíže škol to není, to si musejí osadníci teprve dělat. Jak jsem pravil, dříve, pusenky tyto hořel se při otužitého osadníka, který už je samotě zvyklý. V krajíně té bylo by ale dost místa pro moe rodu nebo české osady. Skoro všude spadne 15 paleů deště a to je dost vypěstovat 40 a více buků sáence. Bojínek tam roste dsa-

Ničitel v případě války s Německem užíváno bylo by nepoehybne k dopravě amerických

male. Právě v tomto distriktu se pěstují brambory, nejlepší ve Spojených Státech. Tam se brambory budojí do papíru jako pomeranče a zasílají v bedničkách do hotelů. Tyto vědomosti mám z buletinu neb knihy, v níž se popisuje celý distrikt Každý akr, který je prázdný a co není, města, dráhy, spád deště, poloha pozemku, složení půdy a jak daleko od dráhy. Bude-li toto dobře pro fisk, po druhé se o to pokusím a povím, jak se farmari na suchu a vypěstuje velká úroda. Na zdar
Jan Znamenáček.

BURWELL, NEB. Ctěná redakce "Pokroku"! "Denní a Nedělní Pokrok" stává se mojí zábavou a cenou čtení, jakož i jiným svým bohatým obsahem a bludně podáváním nejmouvějších a spolehlivých zpráv den co den zajímavější a měl by tudíž proto v každé české domácnosti co milý denní host uvítán býti. I v domě mém stal se nepostradatelným. přikládám poukazku na předplatné a mimo to \$1.00 pro České Národní Sdružení. S pozdravem váš
Fr. Mašín.

LOS ANGELES, CAL. 6. února 1917. — Ctěný příteli, pane poraditeli Minnesotského "Pokroku" Všem v St. Paul dávám vědět, že jsem se zase navrátil z mého cestování. Byl jsem moc nemocen. Ten "trip", který jsem dělal po Kalifornii a Mexiku, byl velice hrozný; cesty v horách ne jsou k popsaní — samé klky a háčky. Už jsem s panem Žákem si vyměnili každou chvíli, že s toho vrchu dolů do propasti sjedeme. Někde byla propast až kolik tisíc střešních hluboká. Já se nesměl ani dolů podívat, neb jsem měl závrat a hlavy bolení. To si mně ještě pomysliť — jsem už starý a už tolik nevyrážím, jako když jsem byl mlád. Byl jsem až přes 7 tisíc střešních vysoký a jel jsem přes zasněžené hory skoro 200 mil. Všude jsou samé hory a doliny. Mnohdy jsme až i pudbe nespátli něčeho než hory a samý kámen, ohromně balvaný jako pomníky neb města. Je to k nevypsání. Pak jsme přijeli do té též hor až 205 střešních pod hládimu mořskou, kdež ve velice rovině není nic jiného, než samá bařina. Jsou tam náramně lány bařiny a vojáčky. Je tam dosti pěkné a živo, ale samý Mexikán. Je z toho lida až strach, ale oni nejsou tak zlými, jak si to člověk představuje. Bylo to pro mne velké překvapení. Byl jsem v městě Calexia na noc u Žakového švakra, jenž tam má "tanky" na oze a prodává ho pro město v němž jest mnoho amerického vojska; jest to na hranicích Mexika. Jest to město obchodní, hlavně s bavlnou, ale pro bláho člověka to tam není; jsou tam velká horka, nikdy nepří, všechno se zalévá. Jde tudý Colorado řeka. Je pryť to bpaň než když prší. Byl jsem

tam přes dvě noci a jeden den, pak jsme jeli do Arizony, kamz jsme měli sto mil, ale já už byl celý roztrousený a nechtěl už jít dál jeli. Jak jsem dostal příležitost dostati se k dráze Imperial, kde jsme se zastavili. Já spával dráhu Union Pacific a řekl jsem Žakoví, že už dál nemohu. Tak jsem tam čekal osm hodin. A z hodiny ráno jsem byl v Los Angeles. Celý druhý den jsem byl nemocen. Ale je mi lepší. Byla to pro mne velká škola. Páni o tom bylo by potřeba hodně papírů a ještě by to nebylo všechno. Jak jsem nahlédl do "Pokroku", vyřím ze mně dořaziti. Tak abych nebyl dlužníkem, zasílám \$5.00 Zaplaťte "Pokrok" a ostatní dejte st. pauskové Sdružení na českou samostatnost. Je-li nějaká promie, zašlete kalendáře. Nově ho tu nic není. Pořád o tom hromadit těch horek — už toho mi každý dost. Počasí je krásné, mne tu nepříšlo. Ve dne je tak krásné, tak teplo, jako voře v severní. Tak všechno prosím, obstarajte. Zůstávám váš přítel
Frank Skok.

BESSEMER, COLO. 16. února 1917. Jože Pleško, rodou od "Postojné jany" (českyně) Krajine — a Ivan Brankovič, někde od Seadu, Hrvatsko, obývají skroz-jesto o všemožný sport, aby lidé ne přáprty o dvou světelních, za místem byl do nedávna v blízkém "Schmelten", někdy se tam pracuje jen 8 hodin, avšak práce jest v zdravý, raděj tedy 12 hodin (druze se tuhle ve "Steel Worku" přítomně oba — jsou starí přátelé a přes mnohá starost v životě nezřídily mysl veselo. K bořlácké mci sechu, už dávno se otevřeně bláskaj, ale už se jim smíci hadrovat nehebe, raděj tedy chodíjí tadý přes blok do stravného domu, mnohdy však prumovovali se po "spadisku" a náhoda tomu chtěla, že utkvělo jejich oko jako by v chybě na čerstvých klobáskách ze žemkové v oknem. Právě si na těchto počutnávali o svačinách uplynulé neděle, když tu vyrušil jejich hluk motocyklu; někdo za stávil před jejich zrovna rozslencí, a dříve než se nasáti zaklepá někdo zhrta na dvře. — "Volno!" vykřikou jako jednými ústy oba a v tom momentě též dvře se ozařely a do nich vešel, setřepávaje sobě ze zínáku, kolega Marko Radkovič, Dabnatinec. "To jsem se čerte pobavil u tety ve Walsen, burce, nu však znáte Boroviče, on toho zná tolik povídat a teď tam se sonečasti jevíte přátely dvě Hrvatice a teď jsme zpívali a havi-vo se, povídal. A odhodil rukavice do koutku ke dveřím. Marko na výavu Jože usednul na židli, jako na omůvku dodal: "Hoši, račte prominout, už dávno jsem vás ne-

navštívil; to víte, já pořád kde si onsi a kudysi. Minule byl jsem zase tady v Canon City a tak už dávno jsem ani o politiku nezavěděl a co pak Gajža teď? Jože, jenž právě přehratoval se v kupě papíru, hbitě dí: "Jo, Gajža je pil, už zaměstnán s tou Kajzrovou blokádu, kromě ve svém novém bílém přítomně nad Anglii. Ono-ly tam byl též, když totiž ta ka-žimová krise jako černý mrak vi-sela nad Londýnem; pak se to pře-válilo až do Ruska, když předseda Daný Trepov odstoupil" — a do-dal: "Je to s ním, vězte, povážlivé, on do všeho má vstříel, mnohdy též mým vyřizoval životem. Když zástupce Kajza čelil tu proklamaci o "samostatné" Polsee, tehdy nějaký ofieír jenž nemohl snést třeťalé poznámky jeho tak po-vážlivě kopnul koně, až mu zůsta-ly rýhy na zádech ad špony a on koutně pár minil. Stěsti však měl, že vstěhl přímo do svého luft-síta, kterýž hned popohal v běh a odřevl z nepřítelského pásma. "Nu a jaké jsou nejnovější zprá-vy o vojně?" utrhul se Marko. "Jo, toho je pořád celé řady a je to pořád jako to počasi zde v Co-loradu; dnes mizne, zítra možná slunce bude svítit," dodal Jože. "Ale teď to s tou blokádu nějak začíná přikéce k naší Ameriku." Ivan, jenž dosud zaměstnával se sím ve svých myšlénkách čelil — vyměš se teď do rozmluvy a pravil: "Ano, pánuje, jest tomu tak a je-li líbo, přeetu vám z toho nic." Či tedy, vyzývali všichni. Tedy všece Ivan, vezmu tu od blavnějších bodu. Pak zvýšeným hlasem čelil: "Veliké velky vřozou nás k této zemi, koléž nadezli jsme nový danov. Vyjadrujte se při každé příležitosti, že jste Hrvate, Slovenci, kterým nebyla a není Austria máti, alechz macechou. Buďte neustanná vaše sympatiče buďte se nesou ku této svobodné zemi. Nejlepší příklad toho heře-voze Kanady, kdež oni, Slovenci a Hrvate, kterým byla Austria vše-kež jejich domovina, ti jsou již 2 leta a půl v komerovaných tábo-řích, zatím oni, již s krátsostí přiznali se, že jsou Slovenci a Hrvate, jsou dosud na svobodě, volně se pohybují. Vždyť přiznati se za Slovence neb Hrvata není pře- bráchem ani hanbou, to jest jediné vaše koiše, vaše! Vydávati se za Austrije, je lež, jež mohl by státi se vám osadhou. Buďte důslední, krajané! Buďte prozávirí! Teu- to slovy zakončuje svou výzvu nás drážstevní demik — dochl Ivan. Následovalo malé utišení, jen Marko přihlásil se s poznámkou, čelil: "Ano, souhlasím s názorem tímto, neboť jest zcela správným." "Ale já tady mám, hoši, dopis od "Jože" z Denver," chlubil se zase Ivan. "Čiea, nás byvalý společní- ků? dívali se ostatní. "Nu, vidí- te, tuhle," ukazuje přstem; a vsnětku, bude to on, a popořá-čonne židle blize kamou teplech, vyzývali vschni Ivanu ku čtení. Teu, nedal se dlouho pobázet od kamarádu, s úsměvem na rtech za-čal: "Ctěný pane! Moje ruka jest síce navýklá spíše lopatě, vzdu- lonu ale umím jsem si napsati ná- sledovných pár řádek a nebude-li místa pro to ve vašem et. listu, te- dy just vějde se to do redakčního koše. Jak pozorní z různých ča- sopisů. Kapitalisté nyní trochu zlepkují svým dělníkum na mzde. Tak ve zdejším Rudlotvirně během minulého léta přidal, některým B. 30 centů na každých 8 hodin práce. Takže nyní dostane dělník za jednu "šichtu" od \$2.50 do \$2.80. Že jany přívst v době, kte- rom navývají "předpřst", nemohu říci, než vzpomenuť o tom. Zde jest práce dosti slovenských děv- čat a hochů. Vzdoh tomu nic ne- slyset, zřídka kdy o nějaké vesel- se sránsko města. To jest věru po- vážlivé. Možná, že vinou toho jest, že řijeme zde ve znamení sucha. Možná též, že naše děvčata jsou příliš vyhrává, poslednějši jest zvláště špatná vlastnost, neboť reční jakosi praví, že: Kdo vybírá, přebere! Hoši mají zase různé ná- mity, jeden je příliš hrdý, jiný ještě mlád, druhý už zase starý ať. Mít děvčauky, nikdy nebled- to na zvěnské hucha, na jeho kapsu, aběří hleďte pevně, je-li hoch rovných oči, otevřeného srd- ce a opravdivých slov, neboť jest taký bude vám hodným mužem! Proč-á dívky chytá do díla, dokud jest čas? neboť pak co nevidět přjde

"Eš zas popeleční středa, zůstanš pak tjevojčica Francina, Milka, Johánica

a vedle těchto Mišica zase sama bez kamaráda, bez družba!

A jsou též na omlyh hoši, kteří se mluhají v kuchyni, neb vaření a praní jest ženě svěřeno. — Proč-ž, hoši, pryč a bečláčinou, pravím Vám všem, kteří jste ještě mladí a bečláci, Kuchyá a prádelnu od- stupte ženskému rodu — současně vyzvoťte a otevřete srdce jedně z těch spanilých. Hleďte na to, by- čom čim dříve přivedli svoji družku do staré vlasti, bychom se pak měli a učim mezi domácími pochlibit. Nezaufajte ještě, dá-li vám první košem, zaklopejte na dvře jiné, a jest-li vám i ta ode- pře, tedy třetí, atd. — Tlačme do- tud, až nám otevrou! Zde jest oko- lo třiceti našich dívek a mnohá by z nich stav svůj změnila ráda —. Protož, hoši, na nohy! Aha, že vám, proč jest tak zatvrzelé srdce umého hoška — vojna, vojna, ta nešťastná vojna jest hotové zlo, jež povážlivě odvraťe naše mladé lidi, aby vstoupili družně před o- tvěří. Když náhodou pítam se toho, či onoho, proč se nežení, obvyčejně odvěti: "Což pak myslíš, že jsem tak hloupým? Po vojně smůknem sebou domů, kde bude plno děv- čat a bohatých vdov atd." Ale, příteli milý, jenom že pořád nevíme, kolik času bude ještě trvat, tato nešťastná vojna; síce nám při- šla mnohdy jiskra naděje, když se pozaučelo to povídání o tom míru, zatím ale se ta obrátila na rub s tou blokádu. Proč-ž, hoši, dejme si říci, nahlédneme toho nutnost a přivedeme každý jednu pod čep- ce! V úctě: Vinc. Čiea. Když I- van dočel, odhodil časopis a pravil: "Well, hoši, tož teda!" Čiea síce davyde se nadehnout pro něho, zapomněl však dodat, že ženitba jest sama sebou někdy povážlivá blokáda, opravuje Jože, Marko, jenž dosud jen mlčky přítakoval, pravil: "Im, je to život bez ru- kavů! A co, jak jde práce?" zata- čil čelí jman. "Jesté to nyní neho- zí," vysvětluje Jože, "Companie (čelí jste je již, že) slibuje dělní- kum, již budou po 25 let u nich v práci, že učinou se známou — Rockefeller království — dostanou jakési knoflíky ku kabátům zlar- jest odměna!" všece Marko a shýb- nuv se po rukaviciích, vyrazil do studené zimní noci a vsednu na sečlového ore, pravil: "Hoši, zatím nu zdar! Přístě se však zase, dou- řou, uvidíme!"

M. Šardiečký.

POMOČNÝ VÝBOR

ve prospěch nouzí trpících krajanů v Čechách.

Až do 2. února 1917. Vydavatelé "Pokroku" odvleli Česko-Národnímu Sdružení celkem... \$1,328.17

Na novo:—

Dne 11. února oznámeno... \$35.00

Dne 16. února:—

Josef Čech, Omaha,	1.00
Anna Arnoštová, Omaha,	2.00
Zbytek ze sbírky při pře- kvapence na pí. Spíčekovu	2.00
Ant. Knoch, Leigh, Neb.,	1.00
šárka mezi krajanů na jeho farmě	5.75
Jos. Nohava, Fairfax, S. D.,	1.00
Josef F. Kašpara	1.00
Nicholas Březina, New Pra- gue, Minn.,	1.00
Fr. Mašín, Burwell, Nebr.,	1.00
Fr. Tábor st., Hayes Center, Neb.,	1.00
Mat. Král, Abbott, Colo.,	1.00
Pi. Anzka Zichová, Omaha,	2.00
Jan Weizbauer Omaha, v upomínku na Fr. Holuba,	2.00
Josef Pápal Wolf Point, Mont.,	1.00
Nejmenovaná členka	5.00
Fr. Miška, Omaha,	5.00
Pi. Dor. Pabianová, Omaha	1.00
V. J. Čuchal, Dorchester, Neb.,	1.00
Pi. Hanna Kořisková, So. Side Omaha,	5.00

Celkem

Krajané, kdo jste ještě nepři- spěli na osvození milé naší staré vlasti, jež pod tyranou vládou rakouskou nesmírně úpi, a na umírnutí bdy válkou nevinnu postižených spolubratři, neodkládejte a pomozte jakýmkoliv ohnosem, na kterýž závod "Pokroku" bude Vás v časopis kvitovat. Osvo- zovací akce, jež je spojena se zna- čnými obětmi, den ze dne jeví se sličnější a přívce lze se nadíti, že pro nás též skouzený český národ všejde konečně ta dlouho želaná svoboda. Proto, krajané po- máhejte dle své možnosti!